

Túy Chu Chi Phúc

người
trong

tử quần áo

Gia Bảo thăm yêu một người...
... và người đó cũng yêu cậu thật nhiều.

<https://casino7788.wordpress.com/>

Mục lục

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

NGƯỜI TRONG TỦ QUẦN ÁO

Túy Chu Chi Phúc
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Tui đang ở trong tủ quần áo nè.

Gì cơ? B ồ vừa kêu làm gì có chuyện người ở trong tủ á?

Vậy tui hỏi b ồ nha, có người ở gần c ầu đúng không? Có người ở trong công viên nữa? Còn có người thì ở vỉa hè phải hông? Ở thế nếu người ta có thể ở những nơi không phải là “nhà” thì có gì tui lại không thể ở trong tủ quần áo?

B ồ không trả lời được r ồi đó!

Nếu b ồ chịu thua thì tui kể tiếp hén, tui đang ở trong tủ quần áo của Tr ần Đ ồng Chu.

Tr ần Đ ồng Chu là ai ư?

Anh ấy, anh ấy là người tui th ần yêu nè. Là người đẹp trai siêu cấp vũ trụ luôn nè.

Sao lại thích anh h ả? Ể, sao tui phải kể với b ồ chứ? Tui mạn phép không nói nha.

Á, sao b ồ đẩy tui? Đừng đẩy đừng đẩy nữa mà, đẩy nữa đầu tui l ắc tới l ắc lui mất, tui nói, tui nói là được phải hông!

Buông ra mau! B ồ ngó lại coi, kéo nhàu cả quần áo tui r ồi, mà đây là cái sơ mi tui thích nhất đó.

...

Khụ khụ, lắng tai nghe này, để tui kể b ồnghe về chuyện giữa tui và Tr ần Đ ồng Chu.

Lần đầu tui gặp anh ấy là khi anh đi gửi hàng chuyển phát nhanh cho công ty anh.

Khi ấy ti ền sinh hoạt của tui cạn rùi, nên tui làm thêm ở công ty chuyển phát. Nhắc tới lại thấy khéo thiệt, ông anh chuyên phụ trách cho công ty ảnh tạm thời có chuyện, giao lại cho tui cả đồng đồng việc. Lúc đó tui cũng rảnh rang, lại còn kiếm thêm chút đỉnh nên khỏi cần nói nhiều, tui đồng ý đi luôn.

Giờ ngẫm lại mới thấy đúng là duyên trời đã định.

Ngày đó thời tiết rất đẹp, bầu trời trong xanh cao vợi vợi, khi ấy tui đang trông cái thùng bụi đứng chờ thang máy, còn nghịch nghịch tán cây cau cảnh bên cạnh, thì Tr ần Đ ồng Chu xuất hiện từ trong thang máy.

Anh ấy bước ra khiến tui tròn xoe cả mắt, đơ người tại chỗ hết như khúc gỗ, quên cả tán cây cảnh đang nghịch trong tay. Vì sao ấy hả? Bởi vì Tr ần Đ ồng Chu quá đẹp đó, hơn hai mươi năm trên cõi đời này tôi chưa gặp ai đẹp hơn anh luôn.

Mũi anh rất cao, sống mũi còn nâng một chiếc kính nhỏ rất hợp gương mặt. Có lần tui lấy ra coi, mới biết đó là kính thường, khi ấy Tr ần Đ ồng Chu mới bảo tôi hay, anh sợ mắt anh sắc sảo quá mức... Mà sắc sảo là chi? Tui chẳng hiểu lắm, nhưng anh nói sao thì tui biết vậy... Anh sợ ánh mắt của anh quá sắc sảo nên dùng kính thường che đi chút chút.

Tay anh trắng lắ, trông qua thì như bị bệnh, ai mà không biết còn tưởng anh ốm cũng nên. Môi anh cũng mỏng như cánh hoa đào, vừa đỏ vừa m ền nổi bật trên nước da trắng. Anh mà hé môi là tui chỉ muốn nhào vô hun thôi... Đừng có cười! Cười nữa tui ngừng kể đó!

Khụ khụ... Thực ra mấy thứ tui vừa mới kể không quan trọng lắm, quan trọng nhất là, khéo mắt Tr ần Đ ồng Chu có một nốt ru ồi lệ đường(1). B ồ đã gặp người đàn ông nào có nốt ru ồi lệ chưa? Chưa đúng không? Tui

tả b ồnghe, nốt ru ồi l ệ của Tr ần Đ ồng Chu đẹp cực kì luôn, không h ề n ữ tính tạo nào, khi ảnh nói chuyện như được sống lại, tui nhìn một l ần li ền không rời mắt, h ồ n bay phách lạc một lúc thiệt lâu.

(1)Nốt ru ồi L ệ Đường là đi ền báo cho khổ đau vì tình, cuộc đời bất hạnh, thất bại trong tình yêu hoặc dễ nảy sinh tình cảm nam nữ rắc rối, đi ngoại tình hoặc bị kẻ thứ ba xen vào giữa cuộc hôn nhân.

Giờ ạ, lại còn diện sơ mi trắng qu ần nâu cà phê, phẳng phiu không một nếp nhăn. V ềsau tui mới biết Tr ần Đ ồng Chu có vô số sơmi trắng y xì nhau, chẳng có ngày nào mặc trùng.

Nói nhỏ b ồhay, ảnh thuộc cung Xử Nữ đó nên b ồhiều chưa, hi hi...

Lại nói tiếp v ềTr ần Đ ồng Chu.

Lúc ấy tay ảnh c ần tập h ồsơ, nghiêng đầu trò chuyện với người đứng cạnh. Trông ảnh nói chuyện ánh mắt lấp lánh, như thể trời sao, thêm chiếc áo sơ mi trắng khiến cả người ảnh phát sáng. Tui vừa ngắm ảnh vừa tự coi lại bản thân m ồhôi đ ần đĩa bốc mùi hôi rình, áo qu ần hai ngày chưa thay, mất hết thể diện vì bản đàn phải lùi bước qua bên, định nhân lúc ảnh còn chưa chú ý thì trốn luôn.

Ai ngờ vừa lùi một bước ảnh đã thấy tui.

Ngay khi bốn mắt nhìn nhau ảnh hơi s ờ, nhưng lúc lấy lại tinh thần ảnh li ền cau mày, nhỏ giọng nói gì đó với người đứng cạnh, mạ ới về mặt lúc cẩu cũng đẹp mún chót luôn. Nói dứt lời ảnh quay lại vẫy tay gọi tui.

Tim tui muốn vọt ra ngoài luôn ấy, bất ngờ chưa, ảnh vẫy tay gọi tui thiệt đó. Tui quẹt quẹt m ồhôi trán, cả người hóa đá chân cẳng cứng đờ di chuyển ra đứng trước mặt ảnh. Lúc tui đối mặt với Tr ần Đ ồng Chu, hít thở cũng thiệt từ từ, chỉ sợ thở mạnh một cái thì h ồ ảnhchết.

Cơ mà hình như Tr ần Đ ồng Chu chẳng phát hiện ra, ảnh còn vỗ vai tui, cúi xuống dịu dàng hỏi: “Cậu giao hàng chuyển phát nhanh à?”

Giọng nói êm tai siêu cấp, còn cả mùi hương cỏ cây chẳng biết từ đâu bay tới.

Tui ngẩng đầu lên, Trần Đồng Chu cao hơn tui đó, nhìn thẳng vô nốt ruồi lệ ở khóe mắt ảnh, vô thức gật đầu. Cổ họng bỏng rát như bị lửa thiêu, chỉ muốn chết quách đi luôn, chẳng biết phải trả lời ảnh thế nào nữa.

Trông thấy phản ứng của tui ảnh chỉ cười cười, khóe mắt xuất hiện một nếp uốn nhỏ nhỏ khiến nốt ruồi lệ bay tới bay lui: “Tôi là người nhận hàng.”

Trời ơi sao lại trùng hợp dữ vậy, thực sự quá là bất ngờ.

Tui nghe ảnh nói xong, ngoài mặt vẫn thản nhiên, nhưng trong lòng đang có cả đám người lùn nhảy nhót sung sướng tới độ muốn nhào hết ra ngoài.

Sao tui dám để ảnh biết mình đang mở cò trong bụng chứ, nên tui giả vờ bình tĩnh đáp một câu “À”. Nói xong chỉ hận không thể tát mình một cái, thái độ kiêu gì vậy hả! Bồi bảo lúc ấy tôi bị chập mạch đúng không?!

Nhưng hồi hận cũng muộn rồi, lời đã ra vọt khỏi miệng, may mắn nhất là Trần Đồng Chu không hề bận tâm. Ảnh cười cười dẫn tui tới phòng làm việc, đưa một cốc nước cho tui và kêu tui ngồi sofa nghỉ ngơi xịu đã, đoạn ảnh ngẩng phía đối diện xong hỏi bao nhiêu vấn đề, tất cả đều xoay quanh tui, như là em nhiều tuổi rồi, đang học trường nào vậy, sao lại đi làm nhân viên chuyển phát nhanh.

Ảnh hỏi kĩ càng như vậy, ngay cả nhà tui hiện có mấy người cũng hỏi. Nếu như không phải con trai, nhất định là tui sẽ thấy ảnh đang để mắt tới mình.

Hức, tiếc là không phải.

Lúc ảnh nói chuyện, tui chỉ dám nhìn cốc nước trong tay, sợ hãi đến độ cả hai đầu gối lập cạ lập cập, cuối cùng đánh ợ một tiếng. Văn phòng lớn

thế lại chỉ có tui với Trậ̀n Đậ̀ng Chu, thành ra nghe rõ ṃiền một. Khi ấy ảnh còn bật cười, thực sự mắc cỡ muốn chết.

Có đi ầu ảnh ngưng mau lẹ, chắc hẳn thấy tui không được tự nhiên. Ảnh ho khan một tiếng rồi ng ồi xuống bên cạnh, kéo lấy tay tui. Bàn tay Trậ̀n Đậ̀ng Chu vừa to vừa rộng, còn có một lớp chai tay rất mỏng. So với ảnh thì tay tui như của con nít, lọt thỏm trong cái nắm tay thật chặt của anh.

Trậ̀n Đậ̀ng Chu chậm rãi nói: “Gia Bảo, em vất vả rồi.” Câu nói tựa như không khí ch ần chậm bay vô tai tui, làm mặt tui đỏ r ần r ần.

Không vất vả đâu, thâm tâm tui lên tiếng, vất vả là cái gì chứ, em nhận việc này đúng là trúng số độc đắc, nếu không phải đi giao hàng thì sao em gặp được anh chứ hả.

Tay tui để nguyên không rút v ề, liếc mắt ngắm ảnh, nhỏ giọng đáp: “Không cực đâu ạ.”

Qua một lúc lâu, Trậ̀n Đậ̀ng Chu xoa xoa đầu tui như thể đã vuốt miu nhỏ. Ảnh bảo còn việc c ần phải giải quyết nên tui cứ ng ồi nghỉ thêm, có gì thì gọi, sau đó ảnh cười híp mắt ng ồi xuống bàn làm việc.

Cơ hội tốt thế sao tui có thể bỏ qua! Nhân lúc uống nước tôi li ền lén lút ngắm ảnh từ đầu đến chân. Tui phát hiện nhá, ngón tay của Trậ̀n Đậ̀ng Chu đẹp quá trời luôn, ngón dài rõ từng đốt tay, nhưng lại không chút g ầy yếu mà trông rất có lực.

Nếu như ánh mắt tỏa ra nhiệt độ thì tui chắc chắn cái nhìn của tui lúc đó nóng rực, nhưng Trậ̀n Đậ̀ng Chu chẳng hề phát giác, ảnh vẫn tập trung vào việc, thỉnh thoảng ngẩng lên nhìn tôi.

Ngẩn người ngắm một lúc lâu tự thấy bản thân như kẻ biến thái, xí hờ hết sức nên tui vội viện lý do còn đơn phải giao, quần đít trốn tiết mất. Khi cửa thang máy khép lại tui còn thấy ảnh đang vẫy tay chào, hình như tui còn ngửi thấy cả hương thơm từ người ảnh nữa.

Tui bước ra cửa công ty đầu óc choáng váng, trên đường về trường còn không thể phân biệt nổi phương hướng.

Về tới nơi tui quyết định kêu ông anh kia đổi khu vực phụ trách.

Từ đó về sau chỉ cần là đồ chuyên phát của Trần Đồng Chu, tui đều lưu đơn cuối cùng hòng kiếm thêm nhiều cơ hội trò chuyện với anh

NGƯỜI TRONG TỦ QUẦN ÁO

Túy Chu Chi Phúc
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Thực ra sau lần gặp gỡ đầu tiên đó tui ngủ không tròn giấc, trong đầu toàn hình ảnh của Trần Đồng Chu. Nốt ruồi, bờ môi, ngón tay thậm chí cả nếp nhăn nhỏ nơi khóe mắt khi ảnh trò chuyện, tựa như một bộ phim chiếu đi chiếu lại khiến tui lẫn lộn cả đêm mất ngủ. Ngày hôm sau tuy chẳng bên công ty ảnh không có hàng chuyển phát, tui vẫn qua đó một chuyến.

Đi làm á? Hề hề là đi theo dõi Trần Đồng Chu đó.

Tui núp lùm sau chậu cây kiểng trước cửa công ty để chờ Trần Đồng Chu. Đợi mãi mới trông thấy ảnh đi ra.

Ảnh vẫn ăn mặc cùng kiểu với ngày hôm qua, chỉ đổi sang quần màu đen, thành ra trông chân siêu dài. Trần Đồng Chu vừa ra khỏi cửa công ty, liền đi về phía tây, vừa đi vừa kéo kéo nói nói cà- vạt, chau mày nóng vội, so với dáng vẻ chảnh chu ban nãy đứng trong công ty như thể hai người khác nhau.

Cơ mà ý, Trần Đồng Chu vẫn rất đẹp!

Thừa biết đi về phía tây là ngược đường về trường nhưng tui vẫn cắn môi đi theo ảnh.

Tui ráng hít thở khẽ khàng, rón ra rón rén bám đuôi. Đi được vài bước sẽ tìm chỗ núp lại, khi chắc chắn ảnh không phát hiện mới dám di chuyển tiếp.

Còn tưởng bản thân hành xử chu toàn không lưu dấu vết, ai ngờ Trần Đồng Chu vẫn tóm được đuôi. Sau này nghĩ mãi không ra, chả hiểu tại sao bị ảnh phát hiện, tui dò hỏi nhưng ảnh không nói, chỉ đáp một câu “Bộ pháp* của em không đúng kĩ thuật”.

*Bộ pháp là danh từ chuyên môn võ thuật dùng để chỉ phương pháp di chuyển, là nghệ thuật di chuyển cơ thể trên nền tảng các bộ tấn

Ể, ý gì ta? “Bộ pháp của em không đúng kĩ thuật” là sao? Chả nhẽ theo dõi cũng phải có bộ pháp sao? Khó hiểu ghê ta.

Hầy, mà không nói chuyện này nữa, càng nghĩ càng xoắn hết cả não, để tui kể tiếp lần đó.

Tui còn đang nghĩ mình trốn giỏi ghê đấy, nào ngờ vừa queo một cái, Trần Đồng Chu liền túm được tui từ trong bồn hoa ven đường, ảnh cũng không ngờ là tui nên hơi sửng sốt, đoạn mới hỏi: “Là em à?”

Tình huống xấu hổ cỡ ấy thì tui biết trả lời sao? Thế là tui đáp lại nhạt nhẽo vô vị rằng: “Ha ha, anh Trần, khéo thật đó.”

Trần Đồng Chu nheo mắt, một lúc sau ảnh mỉm cười, gật gật đầu: “Đúng vậy, cũng khéo thật.”

“Thế em cũng đi hướng này à?” Ảnh hỏi tiếp.

Tui trả lời sao á? Đương nhiên kêu là tiện đường rồi, không thì... Chả nhẽ bảo ảnh em đang theo dõi ảnh nè! Bồi bị ngược à!

Ảnh nghe vậy rồi nói một câu khiến tui sướng rơn cả người, ảnh biểu “Nếu vậy mình đi cùng nhé!”

Hihi tui liền ngoan ngoãn đi theo, nhưng vẫn duy trì khoảng cách bằng một cánh tay sau Đồng Chu phía sau, kỳ thực khoảng cách này đã rất gần rồi, nhưng tui không thích cách xa, ước gì được đi cạnh anh... tui nghĩ thầm trong bụng vậy đó.

Cứ như ông trời hiển linh ấy, biết chuyện gì tiếp theo không? Hình như Trần Đồng Chu nghe thấy suy nghĩ của tui, bỗng nhiên ảnh ngoái lại rồi cầm tay tui, kéo tui sát rạt người ảnh: “Gia Bảo, đi mau”

Lần thứ hai tui nắm tay ảnh đó trời! Tui sắp phát điên vì kích động ấy!

Tui cứ c ãn tay anh như thế, chẳng dám ngẩng đầu lên, thả bước ch ãn chậm bên anh. Hơi thở của Tr ầ n Đ ồ ng Chu từng tiếng từng tiếng nhàn nhạt phả vào tai tui, mỏng mảnh như mây. Càng lại gần anh, mùi hương cỏ cây càng rõ. Nhân dịp ảnh không chú ý tui hít thiết sâu mấy hơi luôn... Ể b ồ cười nhá! Còn cười nữa tui ứ kể đâu!

Tiệc là đường nào cũng có đoạn kết, chẳng mấy chốc tui đã v ề tới nhà ảnh. Mà tui đâu thể trơ mặt thốt ở lì tại đó chứ! Thành ra trước khi ảnh kịp lên tiếng tui liền chủ động buông tay, bảo: “Em cũng đến nơi r ồi. Hẹn anh sau nhé!”

Ban đầu định bụng nói xong thì chạy, nào ngờ chưa kịp xoay người đã bị Tr ầ n Đ ồ ng Chu tóm lại. Ảnh nắm cánh tay tui, giọng như cười như cười: “Em định đi đâu?”

Ể? Ý ảnh là sao? Đầu tui quay mòng mòng nè.

Còn đang đứng ngây như phỗng thì ảnh đã rút ví ra, đoạn dúm vô tay tôi hai tờ ti ền. Ý cười hiện trên mặt ảnh, đôi mắt cũng híp lại: “Em c ãn lấy đi. Ở xa như vậy thì bắt xe v ề”

Ảnh vừa dứt lời, mặt tui đỏ bừng cái búp, giấu sao nổi chứ. Vì sao á? Chẳng phải chuyện này rành rành rằng Tr ầ n Đ ồ ng Chu đã biết tui theo dõi ảnh à!

Sau đó mỗi lần tui phải chuyển đ ồ qua công ty ảnh, Tr ầ n Đ ồ ng Chu sẽ khoanh tay tựa cửa, cười híp mắt hỏi: “Gia Bảo, hôm nay em có tiện đường không?”

Ngượng chín cả người!

Cơ mà qua lại thường xuyên nên dần dần tui với ảnh cũng quen nhau hơn. Quen nhau r ồi tui mới phát hiện ra Tr ầ n Đ ồ ng Chu có rất nhiều thói quen nho nhỏ đáng yêu, vài cái thì hơi cổ quái.

Ảnh rất kén ăn, hành hẹ gừng tỏi ảnh không ăn. Những khi hai đứa ăn cơm với nhau tui đều biết nhặt ra cho ảnh.

Làm thế quá vồn vã hả? Không không, bõchưa biết nguyên nhân rấi. Ban đầu tui chả có cơ hội ăn cơm cùng Trầi Đầi Chu đâu. Chẳng là đôi lần chuyện phiếm, ảnh biểu ảnh chán đầi mua sẵn rấi nên tui vội túm lấy cơ hội đó. Tui bảo ảnh tui biết nấu cơm nè, hay là tui mình cùng ăn. Trầi Đầi Chu lúc đó vui vẻ đầi ý. Vậi nên bất kể trưa hay tối hai đầi đưa tui tui đầi ăn chung.

Ăn thì cứ ăn thôi! Nhưng Trầi Đầi Chu siêu kén chọn, mùi vị hơi nầi hoặc dùng rau thơm là ảnh không thích, vừa chạm đầi sẽ âm thầi đầy tới trước mặt tui. Hầi đầi tui chẳng hiểu mô tê chi sắi, cứ nghĩ thức ăn không vừa lòng ảnh còn định đầi đi làm lại. Trầi Đầi Chu liềi giữ tay tui lại, chỉ chỉ đầi hành vẻ mặt đầi thương: “Anh không muốn ăn nè.” Tui đầi mới hiểu. Vậi nên từ đó chỉ cầi là loại rau cỏ gia vị Trầi Đầi Chu không thích thì tui đầi nhắi ra.

Trầi Đầi Chu còn có kiểi thức giấc xấu tái. Nếu bầi gọi ảnh sớm hơn dự định ảnh sẽ cái giận, cả ngày mặt mũi hầi hầi.

Sao tui biết á? Có lần ảnh uống say khướt ở chỗ tui, mà hỏi cụ thể nhà ảnh ở đầi thì không nói vậi nên tui đành đầi anh ngủ lại. Mà Trầi Đầi Chu không chỉ thường sang nhà tui ăn nha, có lúc ngại vầiên ảnh ngủ luôn ở nhà tui đó.

Ê tui kể bầi nghe bí mật này nhe. Thực ra ban đầi tui trộm ngắm ảnh, ảnh không biết đầi. Tui phát hiện lúc ngủ ảnh đầi chau mày, nhìầi lần tui định vuốt vuốt nhưng lại sợ bị ảnh phát hiện, đành rút tay lại chẳng đầi làm gì. Có một lần á, tui không kìm nổi nữa mới đầi tay sờ nốt ruồi trên mặt ảnh. Chẳng biết xảy ra chuyện gì, ảnh tự dưng trở mình nắm lấy tay tui, trong miệng thì thầi gì đó xém hầi chết tui. Mà tui nào có lòng dạ đầi nghe, tim đập thầi thắi sắp vọt ra ngoài, lỗ tai ù ù chỉ sợ ảnh biết. Tui cuầi cuầi rút tay ra rấi co giò chạy, sau thấy yên lặng không có vấn đầi mới đầi ngoảnh lại nhìn xem.

Bình tắi lại rấi tui mới ngắm lại lời ảnh ban nầy. Nhớ ra thì mặt lại đầi rầi rầi, may là phòng khách tắt đèn, không thể trông ra đầi vẻ của tui lúc đó. Ảnh nói chi á? Hắi chẳng nói gì hết chỉ gọi tên tui thôi.

Nhưng sao Trần Đồng Chu lại kêu tên tui? Tui chẳng nghĩ nổi vì đó sợ hết hồn hà. Hôm sau ảnh dậy tui chẳng dám nhìn cả nửa ngày trời. Sau cùng thấy hình như ảnh không nhớ gì mới chủ động bắt chuyện.

Có đi đâu sau đó mỗi khi ảnh trò chuyện với tui đầu nghiêng bên mặt có nốt ruồi đến trước mắt tui. Khiến tui ngứa ngáy trong lòng, cảm giác ảnh đang cố ý làm vậy. Có lần ảnh còn hỏi tui: “Gia Bảo, em thích nốt ruồi của anh à?” làm tui sợ tới nỗi mấy ngày sau đó không dám tiếp chuyện ảnh luôn.

Trần Đồng Chu dị ứng với mèo. Dè dặt người nghiêm túc như ảnh lại sợ mèo chó. Ảnh mà thấy mèo là lẩn trốn đi thiệt xa như chuột.

Có lần tui còn ôm mèo cố ý chọc cơ. Ảnh cứ trốn miết ra sau đáng yêu lắm hà. Trốn mãi cũng bức nên ảnh khua tay loạn xạ đuổi mèo. Động tác mạnh chút thành ra tui cũng ngã theo. Lúc đó ảnh đè lên tui làm tui bàng hoàng nằm trong ngực ảnh. Trời ạ đầu tui toàn mùi hương ảnh, tranh thủ sờ sờ cơ ngực săn chắc.

Khi Trần Đồng Chu nói: “Gia Bảo, em hư thiệt đó.” Hết thả xung động từ lồng ngực anh tui đầu cảm nhận được tốt bởi gần quá mà.

Tui lén cười cười, không phải tui hư nha, nào đâu ra chuyện mờ đến miệng mèo lại không ăn nhĩ.

NGƯỜI TRONG TỦ QUẦN ÁO

Túy Chu Chi Phúc
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Trần Đồng Chu có một thói quen đặc biệt kì dị.

Có lần sang nhà ảnh chơi, nhà ảnh giống hệt con người ảnh đó, trật tự ngăn nắp. Cơ mà đôi chút kì lạ xiu xiu, đồ trang trí trong nhà nhiều vô cùng luôn.

Ý bô là đồ gì hở?

Các thứ các kiểu nà, nhỏ thì một cái muôi cong veo, to thì cả cái tủ quần áo cũ nát. Tui từng hỏi ảnh r ồi, sao lại bày lăm đồ trông có vẻ chả hợp trang trí như vậy. Lúc đó Trần Đồng Chu cũng khá ngạc nhiên, sau đó mới chần chừ bảo: “Vì yêu đấy.”

Trả lời kiểu chi vậy trời? Cơ bản tui không có hiểu, mà cũng ngại hỏi tiếp, nên đành lái chủ đề qua chuyện khác.

Nhưng sau này tui cũng hiểu ra.

Phòng sách nhà Trần Đồng Chu là cấm địa, ảnh chưa bao giờ cho phép tui vô. Nhưng ảnh cấm thì tui càng tò mò. Có lần nhân lúc ảnh đi vắng tui bèn lén vô, vào r ồi tui thấy mấy cái tiêu bản của chó.

Tại sao Trần Đồng Chu lại có nhiều thứ này vậy? Chỉ dựa vào chỉ số thông minh của tui thì đoán hông ra, tui như ngạt thở, đứng đờ ra đó, ngay cả tiếng ảnh đi vào cũng không hề phát hiện. Đến khi tui hoàn hồn thì Trần Đồng Chu đã đứng ở đằng sau r ồi.

Ảnh đặt nhẹ cầm lên vai tui, áp mặt sát rạt, tiếng ảnh hít thở nghe rõ mồn một, đoạn từ từ hỏi tui: “Gia Bảo, em đang xem cái gì vậy?”

Ảnh làm thế này cứ như biến thành người khác vậy. Tui vô thức thấy sợ, xạo sự lấp ba lấp bắp: “Không... Không có chi... sất”

“Thật sao?” ảnh hỏi lại thờ ơ, nắm chặt lấy cánh tay tui, siết tới phát đau ấy. Mà chẳng hiểu sao ảnh vừa hỏi tui thì tức khắc không khí xung quanh lạnh ngắt, nên tui chẳng dám nói nữa.

Nhưng không thể cứ căng thẳng mãi được, tui đành thu hết can đảm hỏi ảnh: “Trần Đồng Chu, anh bày mấy thứ này ở đây làm chi?”

Ảnh lặng thinh không đáp, mãi lúc sau mới cúi đầu bảo: “Đây đều là thú cưng anh từng nuôi. Sau chúng rời khỏi anh bởi nhiều lý do, nên anh làm thành tiêu bản rồi bày ở đây. Thịnh thoảng nhớ đến thì ngắm, coi như một cách lưu giữ kỉ niệm thôi.”

“Cũng phải ha.” Hóa ra là vậy, nghe Trần Đồng Chu giải thích xong, tui mới thở phào nhẹ nhõm. Tui nhún nhún vai đẩy ảnh ra, đoạn quay lại cười hì hì: “Mới này anh làm em sợ muốn chết.”

Phản ứng của Trần Đồng Chu có chút kì kì, ảnh hí hí mắt, nốt ruồi lệ cũng dao động theo, bảo tui một câu mà chẳng rõ ý tứ: “Lần sau sẽ không thế nữa” rồi lại ôm chặt tui: “Gia Bảo, em đừng rời bỏ anh nhé.”

Câu nói mập mờ khiến tui đỏ bừng cả mặt, tui khẽ đẩy ảnh, quay mặt sang bên, ngượng ngùng nói: “Không đâu, em là bạn anh mà, không có chuyện em bỏ anh lại đâu.”

Chỉ cần anh không chán em thì em không rời anh đi trước đâu... tui tự nhủ vậy đó.

Mà tui còn phát hiện ra rằng Trần Đồng Chu thích nói chuyện kiêu kiêu.

Hồi đó tui cũng có bạn gái nha. Chẳng bạn cùng phòng có xếp cho tui gặp mặt một bạn. Tui từ chối nửa ngày trời không được, đành phải đi gặp người ta một lần. Dĩ nhiên là tui chẳng có ý gì sất, nào ngờ bạn đó để ý, ngày

nào cũng gửi tin nhắn lựa ngày hẹn gặp. Thậm chí người ta còn tới chỗ tui chuyển đồ luôn, chết nỗi bị Trần Đông Chu bắt gặp.

Khi ấy tui đang trò chuyện với ảnh, bữa đó ảnh tan ca sớm nên tìm tui trước. Tui còn đang trêu ảnh nữa thì cô bạn kia chạy tới, chụp tay tui, hùng hổ chất vấn: “Gia Bảo, sao cậu không trả lời điện thoại của tui hả?”

Tui biết trả lời sao chứ, chả nhẽ biểu tui không muốn gặp cậu? Tui cười ngượng, đáp lại qua quýt: “Không phải đâu... là có việc thôi.”

Trần Đông Chu đứng bên nheo mắt, sa sầm nét mặt hình như chẳng lấy gì làm vui vẻ. Ảnh nhẹ nhàng gỡ tay cô bạn kia ra rồi nắm lại chỗ cổ vừa túm: “Gia Bảo, đây là...?”

Không hỏi đã chả nên chuyện, Trần Đông Chu vừa dứt lời thì cô liền chú ý tới anh, ngoái lại nhìn đã thấy hai mắt ngời sáng. Hừ, ai bảo Trần Đông Chu đẹp trai vậy chứ...

Bỗng nhiên cô nàng ngượng ngịu, cái vẻ hung hăng ban nãy biến mất tuốt luốt, khẽ vắn vế váy “Chào anh ạ, em là bạn học cùng với Gia Bảo đến tìm cậu ấy có chút việc ạ.”

Đù, giờ thành tìm tui có việc hả. Sao không kể là đang tán tui đi.

Trần Đông Chu ngấm nghĩ chốc lát, chẳng biết ảnh tin hay không nhưng vẫn chìa tay ra bắt tay cô, khách khí bảo: “Đúng lúc chúng tôi chuẩn bị đi ăn, nếu không bận gì hay em đi cùng chúng tôi?”

Còn chưa kịp đợi tui mở miệng, cô đã vội vàng đồng ý cái rụp. Ai muốn ăn cơm cùng cô chứ! Thiệt tình!

Cơ mà đây chưa phải đi đâu đâu, vừa tới hàng cơm cô chen vô giữa hai đứa tui tui, đẩy tui qua bên rồi đặt mông ngồi cạnh Trần Đông Chu. Trời tui tức run người. Nhưng mà nói gì được chứ, đành ngồi đối diện với ảnh. Bỗng nhiên nhìn cảnh đó ấy, thiếu đi đâu cô nháy vô lòng ảnh luôn á, xun xoe nịnh nọt. Còn Trần Đông Chu nữa cơ! Thế mà ảnh ngồi hưởng thụ thoải mái được chứ, tức chết tui rồi!

Tui ăn không vô, còn chưa xong bữa tui li ền kiếm có chạy trước. Đau lòng nhất là ảnh không giữ tui lại à.

Sau đó chừng mấy bữa li ền tui không tìm ảnh. Sau cùng vẫn là Tr ần Đ ồng Chu chủ động gọi điện. Trong điện thoại ảnh tùm tùm cười: “Gia Bảo, em chưa nguôi giận à?”

Ai giận chứ? Tui chỉ không vui thôi hà! Tui cứng đầu đáp một câu: “Em không vui.”

Phải một lát sau ảnh mới tiếp chuyện, giọng nói trở nên vô cùng nghiêm túc. Ảnh bảo: “Gia Bảo, em đừng lo nữa. Anh đã giải quyết xong xuôi mọi chuyện rồi.”

Hở? Ý ảnh là chi? Sao lại ăn nói mập mờ nữa rồi, tui nghe mà thấy ù ù cạc cạc. Ấy nhưng vừa định hỏi lại thì ảnh đã chuyển đề tài. Tui bị cuốn theo ảnh nên quãng luôn việc này ra khỏi đầu.

Về sau mỗi khi tui nhắc đến là Tr ần Đ ồng Chu lại đánh trống lảng, căn bản không giải thích cho tui câu đó, sau nữa cứ thế cũng chẳng giải quyết được gì.

Có đi ầu... lại kể, sau khi xảy ra việc kia thực ra tui có gặp lại cô một lần.

Có lần tan học tui gặp cô trên đường đi bộ. Cô đi một mình, mặt mũi nhợt nhạt, quanh mắt thâm quầng, hoàn toàn khác hẳn với vẻ hoạt bát trước đó. Tui gọi tên cô thì cô hoang mang ngẩng lên. Vừa trông thấy tui cả người khẽ run. Như thể lá rụng trước gió, bắp chân cũng run rẩy.

Tui lấy làm lạ bèn hỏi: “Sao trông mặt cậu ti ều tụy vậy chứ? Bị ốm phải không?”

Lời còn chưa dứt, cô li ền hớn hển thở hắt một hơi, như không thể kìm nổi nữa, mồ hôi đổ ròng trên trán. Cô lắp bắp đáp lại, một câu cũng không hoàn chỉnh: “Gia Bảo... Là lỗi của tui... Tui không dám nữa đâu... Cậu bảo hẳn tha cho tôi đi...”

Đoạn vừa nói xong cổ xoay người chạy, lão đảo nghiêng ngả như bị ma đuổi, ngay cả sách vở trong tay cũng quăng đi luôn.

Mấy lời cổ nói là sao? Tui nào có hiểu. B ồ bảo sao mà mọi người cứ thích nói chuyện mập mờ khó hiểu vậy ta? Nhất là Tr ần Đ ồng Chu ấy, ảnh toàn nói chuyện kiểu đó.

Thế mà vẫn thích ảnh hả? Đương nhiên rồi, ai mà chẳng có khuyết điểm cơ chứ, Tr ần Đ ồng Chu cũng không ngoại lệ à nha.

NGƯỜI TRONG TỦ QUẦN ÁO

Túy Chu Chi Phúc
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Tuy thế Trần Đông Chu cũng có điểm tốt chứ.

Ảnh là người rất ân cần. Tui tui cùng đi trên đường thì ảnh sẽ đi phía ngoài; tui chuyển hàng tới công ty ảnh, xong việc chỉ cần xoay người lại đã thấy ảnh bung cốc nước đứng chờ phía sau. Hơn nữa ngày nào ảnh cũng nhắn tin hỏi han các kiểu, như là trưa nay em ăn gì thế, đi học có mệt không nè. Mỗi lần nhận được tin nhắn của ảnh tui đều cười ngốc h ồi lâu, trong lòng như được rót nước đường, tới nỗi về sau bạn bè đều nghĩ tui đang hẹn hò, tui nó gào thét đòi gặp “chị dâu” bí mật này.

Tui không hẹn hò à nha, tiếc là “chị dâu” của họ tui còn chưa tán đổ nữa.

Trần Đông Chu còn rất nhạy bén, đôi khi tui còn tự hỏi sao ảnh lại chu đáo thế? B ồ có tưởng tượng nổi không, tui thích cái gì ảnh cũng biết hết. Cơ mà tui không có kể với ảnh. Rốt cuộc sao ảnh biết chứ?

Lần đầu ra tiệm ăn cơm, đúng lúc tui nghe điện thoại nên ảnh gọi món trước. Tới khi quay về ảnh đã gọi xong, lẳng lặng nhìn tui cười cười. Kết quả lúc bê đồ lên tui phát hiện ra toàn món tui thích không thiếu món nào.

Tui rất hiếu kỳ nên hỏi: “Sao anh biết vậy?”

Trần Đông Chu không đáp mà chỉ lắc đầu mỉm cười, nốt ru ồi lệ nơi khóe mắt cũng bừng sáng.

Trần Đông Chu hơn tui mấy tuổi, nhưng tui không chê ảnh già đâu. Đàn ông mà, càng lớn tuổi càng quyến rũ.

Bồ không biết đâu, đến cả động tác xắn tay áo ảnh cũng làm đẹp hơn bình thường, đừng nói đến những việc khác. Tui với ảnh đi đường luôn có mấy em ngoái lại nhìn ảnh, tui ở cạnh bên thực sự vừa vui vừa ngượng mồm.

Vui cái chi hở? Trần Đồng Chu xuất sắc vậy chính là người tui yêu nha.

Có lần đang ăn cơm, bỗng nhiên ảnh đặt đĩa xuống: “Gia Bảo, em hổng còn trẻ, có nghĩ tới việc hẹn hò bạn gái chưa?”

Câu này có ý là gì? Chẳng lẽ ảnh định giới thiệu cho tui? Nhưng ngoài ảnh ra tui chẳng cần ai hết, tui hơi giận dỗi, không thèm ăn cơm: “Em không muốn.”

Chắc là ảnh biết tui giận, im lặng nhứ mày, tối đó còn tranh rửa bát vồn vã hết sức.

Ảnh cứ như thế thì sao tui nỡ để làm.

Càng tiếp xúc nhiều, tui càng thích ảnh. Ảnh đã hoàn toàn trở thành bí mật của riêng tui. Sao tui thích ai được nữa?

Cơ mà ảnh cũng thiệt là, bao giờ mới hiểu được tâm ý tui chứ, ngốc quá đi thôi.

Hầy, một người thông minh như tui đây lại cứ thích một tên ngốc cơ, ngấm lại cũng thật đáng thương. Chờ tui tán đổ anh rồi nhất định sẽ dạy bảo lại một xịu, tránh để ảnh ngố vậy nữa.

Một ngày cuối tháng tám, Trần Đồng Chu bỗng nhiên gọi điện thoại cho tui hẹn gặp ở quán cà phê. Nhưng ảnh không cho tui biết lý do mà cúp máy ngay lập tức.

Nghe tiếng dập máy tui còn xém rớt di động, suýt chút lộn xuống bồn nước.

Chuyện gì bí mật thế nhỉ, chẳng lẽ... anh sẽ bảo tui anh phải kết hôn? Đừng nha, nếu anh cưới vợ thì tui biết phải làm sao? Hơn nữa, tui vẫn theo anh sát sao, bên cạnh anh đâu có ai khả nghi?

Tui càng nghĩ càng sợ, cảm thấy nhất định có việc đại sự, nhấp nhồm ng ỏi cũng không yên, vội vàng xin nghỉ phi như bay tới quán cà phê.

Khi Tr ần Đ ồng Chu đến thì tui đã chờ hai tiếng ở đó.

Hôm đó trong quán cực kì vắng khách, chỉ có hai bàn, mà tui với anh đã ng ỏi một bàn. Cả quán yên lặng như thể trong m ồ, nghe rõ cả tiếng hít thở.

Tui ng ỏi đối diện với anh, tim đập thình thịch thình thịch không yên trong ngực, như có một đám người đang thi đấu.

Thế nhưng Tr ần Đ ồng Chu cực kì bình tĩnh, anh nhìn tui chút lại nhìn menu, gọi đồ uống yêu thích của tui.

Tới khi đồ được mang ra, tui cúi xuống sờ cái ly, chẳng dám nhìn anh. Bàn tay đang đặt dưới bàn không ngừng run rẩy.

“Gia Bảo.” anh đột nhiên gọi làm tui giật mình một cái.

“Dạ?” tui thấy bất an hết mức, giọng cũng run run, cuống quýt liếc mắt nhìn anh r ỏi lại cúi xuống.

Anh trông thấy tui làm vậy chỉ khẽ cười cười, giọng anh như tiếng cello, vừa trầm vừa êm. Tr ần Đ ồng Chu chậm rãi vươn tay, nhẹ nhàng giữ lại chiếc ly trong tay của tui.

Mà chẳng hiểu sao tui nghe anh cười lại thấy bình tĩnh trở lại.

Một lát lâu sau anh thấy tui đã trấn tĩnh, bấy giờ mới c ầm tay tui, đoạn nói: “Gia Bảo, em nghe anh nói này, thực ra anh...”

Chưa kịp dứt lời điện thoại anh “ting ting ting” vang lên.

Thực ra anh làm sao hở? Anh nói hết đi mà!

Điện thoại của anh sớm không kêu muồn không reo, lần nào cũng chọn đúng lúc quan trọng đồ chuông, có phải là cố tình không hả? Tức chết tui hà!

Anh bắt máy nghe chỉ một lát sau chân mày xoắn lại với nhau, tui biết nhất định là có việc gấp cần anh phải làm.

Nào còn cách gì, tui đành đẩy đẩy tay ảnh: “Đi thôi anh.”

Ảnh bắt đắ dĩ nhìn tui, trong mắt ngập tràn áy náy, Ảnh bảo “chờ anh một chút” rồi vội vã đi luôn, ngay cả tài liệu trên bàn rớt xuống ảnh cũng chẳng biết.

Lúc đó tui vẫn ngẩn ngơ mất mát, đến khi định thần thì ảnh đã đi xa rồi. Tui vội cần tập tài liệu đuổi theo, vừa chạy vừa gọi tên ảnh.

Nào ngờ hôm đó trời lại đổ mưa, đường xá trơn trượt, tui chạy theo được một lát thì bất cẩn té ngã giữa đường, kết quả đón đầu một chiếc xe tải. Đèn xe lóe sáng rồi sau tui chẳng nhớ gì hết trơn.

Tui chỉ biết rằng hình ảnh đầu tiên khi tui tỉnh lại là Trần Đồng Chu.

Thoạt nhìn trông anh cực kì suy sụp, lần đầu tui trông thấy ảnh như vậy. Áo sơ mi trắng dím dỏ nhăn nhúm, gương mặt lún phún chân râu. Thấy tui vừa tỉnh ảnh vội ôm chầm lấy tui, siết chặt tới độ đau cả khớp xương.

Nhưng lúc ấy tui cũng không đau lắm, toàn thân mềm nhũn như vừa ngâm nước, trong lòng đau đớn tột cùng.

Bồ phải biết rằng, đây chính là Trần Đồng Chu tui yêu.

Tui muốn vỗ vỗ lưng anh, bảo anh chớ có lo lắng, thế nhưng cánh tay cứng đờ không thể nhấc lên. Hết cách nên tui đành dựa vào trong lòng ảnh.

Mấy ngày kế tiếp, Trần Đồng Chu không để tui làm việc gì, thay quần áo này tắm này, tất cả mọi việc đều do anh hết. Thậm chí đến tối cũng ngủ

cùng anh, tui như một con búp bê, mặc anh chi phối. Miệng tui thì kêu thế này không được, cơ mà trong lòng thì gắt ngậy sung sướng.

Có lần đang ngủ, nghe thấy ảnh thì thẫn bần tại: “Gia Bảo, em đừng đi đâu, ở mãi bên anh được không?” anh vừa nói vừa ôm chặt tui, hôn lên mặt tui, có vẻ sợ tui chạy mất.

Được, đương nhiên là được rồi. Phải biết rằng đây chính là nguyện vọng lớn nhất của tui, rốt cuộc cũng thành hiện thực.

Vì thế tui suôn sẻ ở lại đây.

Bồhỏi sao tui lại ở trong tủ quần áo á? Sao bồlắm chuyện quá vậy? Được rồi được rồi! Để tui kể hết bồnghe.

Chẳng hiểu vì sao sau vụ tai nạn tui cực kì sợ ánh sáng mặt trời, chỉ cần là nơi có nắng tui đâu không chịu nổi quá hai giây, vậy nên tui ở lại luôn trong tủ quần áo.

Tủ quần áo này đương nhiên là ở chỗ Trần Đồng Chu rồi.

Hê hê bồnghĩ thử coi, tui ở trong tủ của ảnh chẳng phải hàng ngày đâu được ngắm ảnh sao? Tui có thông minh không hở?

Từ đó tui có thể ngắm hết mọi mặt của Trần Đồng Chu. Lúc anh ngủ, anh thức, đi lại đứng ngồi, chẳng có lúc nào giống nhau.

Vậy mới bảo ở trong tủ quần áo thực sự là một lựa chọn sáng suốt, tui kể bồhay...

Suyt, đừng nói nữa, bồnghe coi? Có người đến kìa.

—————

“Cạch” cửa phòng ngủ nhẹ nhàng mở ra, một bóng người tiến vào

Là Trần Đồng Chu.

Đôi mắt anh trũng sâu thâm quầng, uể oải hiện đầy trên mặt, ngay cả bước chân cũng đầy chán chường.

Anh chầm chậm tiến lại trước giường, đưa tay kéo cà vạt ném xuống giường như thể ném rác. Đoạn nhắm mắt lại đứng đó bất động, tựa như trầm tư suy nghĩ.

Đồng hồ treo tường “tích tắc” chạy từng giây. Sau một lát Trần Đồng Chu mở bừng hai mắt, như là gom góp năng lượng lần nữa, giờ trong mắt anh căng tràn sức sống.

Anh tươi cười bước lại tủ quần áo, vô cùng cẩn thận kéo mở cửa tủ.

“Gia Bảo, hôm nay đẹp trời, mình ra phơi nắng xú ha!” anh nói vọng vào trong tủ, gương mặt dịu dàng tràn đầy tình yêu.

Trong tủ quần áo, là một thi thể khô quắt từ lâu, mở to đôi mắt trống rỗng lặng im trông về khoảng không.

– Hoàn –